

VERRASSEDE ONTMOETINGEN

Henny Roeland

Copyright © 2025

Henny Roeland

All rights reserved.

ISBN: 9789464050899

Trio'tje

Aan de lange "stamtafel" bij Starbucks in Willemstad, Curaçao, zat ik innig tevreden met mijn latte en een nieuwsblad. Naar mijn mening een perfecte manier om een rustig uurtje door te brengen. De zaak zat vol met voornamelijk jonge Amerikanen, met hun oordopjes in, verdiept in het getoonde op hun iPads en laptops. Deze voor mij nog steeds nieuwe manier van tijdpassering had één voordeel: het creëerde een weldadig rustige atmosfeer rondom mij.

Ineens werd die bijna ouderwetse, naar koffie geurende rust bruut tenietgedaan door de binnenkomst van drie duidelijk Amerikaanse, behoorlijk middelbare vrouwen.

Alle drie even groot en toch duidelijk verschillend van postuur. De voorste was slank -eigenlijk gewoon mager-, een onaangestoken filtersigaret ferm tussen haar lippen geklemd.

De tweede was het totale tegenbeeld, bijna net zo breed als ze lang was. Een duidelijk geval van obesitas.

De rij werd gesloten door een tussenmaatje, zij het een beetje aan de mollige kant.

Ze waren gekleed in de standaard-outfit van de Amerikaanse middelbare vrouw in de Caraïben. Te strakke korte broek, te strak en te kort truitje, te grote flaphoed en te witte sokjes in Nike sneakers. Grote luidruchtige tassen completeerden het geheel.

Ze spraken luid en tegelijkertijd. Er was geen touw aan vast te knopen. De bestelling werd geplaatst en verkregen en ze namen plaats recht tegenover mij, op de laatste drie vrije krukken, nog steeds alle drie tegelijk pratend.

Ineens had ik begrip voor alle oordopjes om mij heen en had ik bijna spijt dat ik ze niet bij me had.

Filtersigaret haalde even haar sigaret uit haar mond voor een slok koffie, Obesitas viel aan op een brownie met slagroom en Mollie ontfermde zich over een oatmeal cookie.

Door deze activiteiten werd het even rustig tegenover mij.

Ik verdiepte mij weer in mijn krant, dat wil zeggen, dat probeerde ik, maar de dames tegenover mij begonnen weer op luide toon te converseren. Ik werd zonder het te willen deelgenoot gemaakt van het feit dat ze alle drie weduwe waren, en dat hun echtgenoten bijna tegelijkertijd, binnen een dag van elkaar waren overleden in drie verschillende wijken van hun stad. Ze hadden elkaar vier jaar geleden ontmoet bij de begrafenisondernemer toen ze daar de teraardebestelling van hun eega's kwamen regelen.

Vanaf die tijd zijn ze vriendinnen en elk jaar rondom de overlijdensdatum gaan ze met elkaar op een cruise.

Ineens zei Mollie: 'Alweer vier jaar zonder man, meiden. Ik mis hem. Vooral het knuffelen en toch ook wel de sex hoor.' De andere twee knikten.

Ze vervolgde: 'Weet je wat ik trouwens hoorde over Jennifer van de bridgeclub? Nadat ze in verwachting raakte van haar tweede kind, heeft ze tegen Geoff, haar man, gezegd: Zo schat, dat was de laatste keer. Ik heb wat ik hebben wilde: twee kinderen. Vanaf nu geen sex meer. De poort is gesloten. Je hebt een goede rechterhand en je gebruikt die maar!'

De twee anderen proestte het uit. 'Echt??'

'Ja, werkelijk! En toen die arme Geoff na maanden droogstaan naar een juffrouw in de volgende stad ging om zijn nood te lenigen en Jennifer dat hoorde, is ze hem achternagegaan, heeft ze zich met geweld toegang verschaft op het adres waar hij was en heeft hem de tent uit geslagen. In zijn blote kont!!'

Ze gierden het uit!

'Ik moet er niet aan denken, een huwelijk zonder sex,' ging Mollie verder. 'Met mijn John was het altijd fantastisch. Heel vaak en met alle aandacht voor mijn voorkeuren. Ik heb het nog wel eens geprobeerd met een ander nadat hij was overleden, maar niemand kon aan hem tippen.'

'Dus dan maar niet meer, maar ik mis het wel.'

Ze waren even stil en toen vroeg Mollie aan Obesitas: 'En hoe was het met jou? Jouw Jack moest toch heel wat hindernissen overwinnen voor hij bij zijn doel kwam,' grinnikte ze, duidend op de enorme omvang.

Obesitas reageerde koel en zei: 'Je zou het nu niet zeggen, maar toen ik Jack leerde kennen was ik bijna mager! Jack maakte me echter al snel duidelijk, dat hij van volle vrouwen hield. Nu houd ik van eten en zoetigheid, dus aan die wens kon ik best wel voldoen. En ... Jack had een hele lange, dus hij kon alle hindernissen, zoals jij ze noemt, ontwijken en prima manoeuvreren tot zijn doel was bereikt. En ook het mijne!' De twee anderen keken haar bewonderend aan en ze kreeg er een kleur van.

Ze waren alle drie in gedachten bij hun overleden eega's en hun seksprestaties.

Ik had mijn hoofd diep over mijn krant gebogen en zat met rode oortjes en plaatsvervangende schaamte te luisteren naar deze redelijk intieme op luide toon geuite ontboezemingen.

Filtersigaret nam nog maar eens een virtuele flinke haal en zei:

'Nou, mijn Bill had een kleintje, maar je kon er wel vreselijk mee lachen. En hij verzon altijd de leukste spelletjes. Ik wil niet zeggen, dat het Vijftig Tinten Grijs was, maar toch zeker wel Vijfentwintig!'

De twee andere vriendinnen keken haar met grote ogen aan.

Mollie piepte: 'Echt waar? Vijfentwintig Tinten Grijs?'

Filtersigaret had een dromerige blik in haar ogen gekregen.

'Niks extreems hoor, maar wel altijd verrassend en opwindend. En vooral ook langdurig! Een vluggertje kwam niet voor in Bills boeken. Ik droom er nog wel eens van en de laatste tijd steeds meer. Ik denk dat ik toe ben aan een nieuwe relatie.'

De anderen knikten, duidelijk onder de indruk.

'Maar niet zó maar één, hoor. Hij moet in elk geval jonger dan ik zijn. En iemand, die mij echt versiert, complimentjes maakt en me mee uitneemt naar leuke tenten. En áls het dan zover komt, zéker niet iemand van 'wam-bam-thank-you-ma'm', omdraaien en snurken heen.'

Vanonder mijn wenkbrauwen keek ik nog eens goed naar Filtersigaret en kon mij niet voorstellen dat een jonger iemand

haar zou proberen te versieren. Bovendien zou ik niet weten waarover een compliment gemaakt zou kunnen worden.

Ik zag het somber voor haar in.

Haar vriendinnen hadden blijkbaar dezelfde gedachtegang, want nadat haar opmerkingen in stilte waren verwerkt zei Obesitas: ‘Schat, je bent me heel dierbaar, maar denk je niet dat je nu echt aan het dromen bent? Wat jij daar wilt konden we waarschijnlijk nog niet eens krijgen toen we jong en stralend waren.’

En Mollie voegde hier grinnikend aan toe:

‘De enige oplossing zou zijn om een jonge gigolo te bestellen, maar die kost een paar centen en dát kunnen wij ons waarschijnlijk niet veroorloven!’

Zonder uit het veld te zijn geslagen door deze “vriendschappelijke” opmerkingen zei Filtersigaret:

‘Tja meisjes, dat realiseerde ik mij een jaar geleden ook al. Dus heb ik even wat inlichtingen ingewonnen en het blijkt best wel mee te vallen. Ik weet sindsdien precies wat de prijs is van zo'n knul voor een nachtje. Vanaf dat moment ben ik al aan het sparen en vandaag of morgen heb ik genoeg om mijn droom uit te voeren. Dan bestel ik twee binen van rond de 25 om mij een hele nacht te verwennen. Rond de 25 omdat ze dan weer snel gerecupereerd zijn, en twee exemplaren zodat ze elkaar kunnen aflossen.’

Met open mond en grote ogen keken Mollie en Obesitas naar Filtersigaret. Voor even helemaal sprakeloos.

‘Twee van 25?’, piepte Mollie.

Filtersigaret knikte sereen.

‘Om en om ... de hele nacht?’, hijgde Obesitas.

Filtersigaret trok alleen maar even haar wenkbrauwen op.

Mollie en Obesitas keken elkaar verbijsterd aan. Mollie's gezicht weerspiegelde, dat ze het één en ander in gedachten voor zich zag gebeuren en plotseling begonnen haar lippen te trillen. Ze kreeg een rood hoofd van de inspanning om niet te reageren, maar toen gaf ze het op en proestte ze het uit.

Filtersigaret keek haar met een gekwetste uitdrukking op haar gezicht aan.

Mollie stamelde, tussen de benauwde proestlach aanvallen door: 'Ik zie het helemaal voor me, twee blote toyboys met alleen een strikkie om en dan jij ertussen'

Hierop kon ook Obesitas zich niet langer inhouden en begon mee te hinniklachen. Filtersigaret keek naar haar twee vriendinnen, zag het komische van het verhaal uiteindelijk ook in en begon zachtjes mee te grinniken. En plotseling lagen ze als een stel bakvissen huilend van het lachen in elkaars armen.

Gierend stonden ze op en gingen naar buiten.

Tussen het sniklachen door hoorde ik nog: 'Vijfentwintig Tinten' en 'twee van 25 is ook vijftig' en 'om en om'

Toen de deur achter ze dicht viel en de stilte was weergekeerd, kon ik mij niet meer concentreren op mijn dagblad.

Ik dacht terug aan de ontboezemingen van dit trio. Mijn perverse geest toonde mij doorgaande lichtbeelden van het Trio'tje van Filtersigaret met haar twee toyboys en hun nachtenlange capriolen.

En ik zat daar met een idiote grijns op mijn gezicht, die dagenlang niet weg wilde.

Dilemma

In volstreekte rust zat ik op mijn favoriete bankje, bezig met mijn favoriete bezigheid: het voeren van eendjes. Mijn serene gedachten werden verstoord door een prachtige jonge dame, gekleed in sportbeha en driekwart joggingbroek, die in volle sprint aan kwam rennen. Vlak bij me remde ze hard en plofte hijgend naast me op de bank. Met haar handen op haar knieën en haar gepaardenstaarte hoofd naar beneden zat ze te proberen weer op adem te komen.

De eenden waren gevlucht naar hun natte element en zaten de scene van een afstandje te bekijken.

Opeens hoorde ik naast me: 'shit, shit, shit, shit, SHIT!'

Verbaasd keek ik haar kant op. Ik zag een ongeveer 25-jarige, donkerblonde, knappe vrouw met een prachtig sportief figuur, mooie blauwe ogen en een diepe frons tussen haar wenkbrauwen.

'Sorry hoor,' hijgde ze, 'meestal laat ik me niet zo gaan. Maar dit móest er echt even uit! Ik had gehoopt dat een snelle lange ren me zou helpen om een oplossing te vinden voor een moeilijk dilemma waarin ik me bevind. Meestal als ik me al sportend moe maak, produceert mijn brein een oplossing voor iets waar ik mee zit. Maar dit keer niet. Ik ben nog steeds in de war.'

Ik gaf haar mijn onverdeelde aandacht en trok vragend mijn wenkbrauwen op.

Ze bleef nog even peinzend zitten en zei toen weer volkomen op adem gekomen: 'Ik kan verdorie niet kiezen! En toch vind ik zelf dat ik dat moet. Het zit namelijk zo, meneer, sinds een paar maanden date ik twee totaal verschillende mannen. En eigenlijk ben ik op beiden even gek. Maar ze zijn helemaal elkaars tegenpolen.'

Koos is de vrolijke flierefluiter. Altijd gezellig, altijd plezierig, nooit chagrijnig en in voor een geintje. Er valt altijd wat te lachen met hem, altijd! En hij is ook héél verassend soms.